

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1657/2015
12.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић - Момировић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиле М.С. из Б., чији је пуномоћник В.Б., адвокат из Н.С., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, као правног следбеника Републичке дирекције за путеве, Одсек Београд – Суботица, кога заступа Д.Р., адвокат из Б., ради поништаја одлуке и исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 678/15 од 08.05.2015. године, у седници већа одржаној 12.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 678/15 од 08.05.2015. године којом је потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1524/2013 од 11.02.2015. године, у ставу првом изреке, делимично у ставу другом изреке, у ставовима трећем, четвртном, петом и шестом изреке.

У преосталом делу, ревизија туженог **ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1524/2013 од 11.02.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па су ставом другим изреке, поништене одлуке туженог – решење број 2/63 од 20.12.2002. године, решење број 2/3 од 14.01.2003. године и решење о привременом удаљењу запосленог са рада број 2/4 од 01.10.2002. године; обавезан је тужени да тужилу врати на послове на којима је била распоређена пре доношења решења о привременом удаљењу са посла и решења о престанку радног односа (став трећи изреке); накнади јој зараду коју би остварила пре доношења решења о привременом удаљењу са посла и решења о престанку радног односа и накнади зараду коју би остварила након доношења решења о престанку радног односа, у периоду од 20.01.2003. године закључно са 31.05.2014. године у

износу од 6.083.307,00 динара са законском затезном каматом (став четврти изреке); да изврши уплату свих пореза и доприноса на зараду у складу са важећим прописима и да тужиљи достави обрачун и доказ о извршеној исплати (став пети изреке) и накнади јој парничне трошкове (став шести изреке).

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 678/15 од 08.05.2015. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, на чију примену упућује члан 506. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Наводи ревизије о погрешно примењеном материјалном праву нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била запослена у Републичкој дирекцији за путеве, Одсек Београд – Суботица у Новом Саду која је правни претходник туженог, на радном месту девизног благајника, почев од 1994. године. Када је у Дирекцији за путеве установљен мањак девизног пазара у износу од 1.791,00 евра и 100 УСД, посебна комисија је спровела поступак и саставила извештај о утврђеним неправилностима у раду запослених, на основу чега је начелник дирекције поднео захтев дана 01.10.2002. године за покретање дисциплинског поступка против тужиље због основане сумње да је починила тежу повреду радне обавезе из члана 59. став 1. тачка 1. Закона о радним односима у државним органима, тако што је немарно и несавесно обављала посао девизног благајника, а што се огледа у непридржавању чл. 43, 48. и 60. Правилника о раду на наплати и Уговора о мењачким пословима. Решењем туженог од 01.10.2002. године тужиља је привремено удаљена са рада. Дисциплински поступак је водила С.М., референт за вођење дисциплинског поступка, по овлашћењу директора дирекције од 12.08.2002. године, у коме је наведено да референт може против свих радника дирекције водити дисциплински поступак и изрицати дисциплинске мере. Решењем директора туженог, првостепеним, број 2/63 од 20.12.2003. године и другостепеним број 2/3 од 14.01.2003. године, тужиљи је изречена дисциплинска мера престанак радног односа.

На основу утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су поништили, као незаконита, оспорена решења о престанку радног односа, обавезали туженог да тужиљу врати на рад и да тужиљи накнади штету у висини изгубљене зараде.

Према одредби члана 11. Закона о изменама и допунама Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“, бр.39/02), којим су измењене одредбе члана 60. овог закона, прописано је да, дисциплински поступак против запосленог и дисциплинску меру изриче функционер који руководи државним органом,

а да се овлашћење за вођење дисциплинског поступка и изрицање дисциплинске мере може пренети на другог функционера из државног органа.

У поступку је утврђено да референт за вођење дисциплинских поступака, С.М., није била функционер у дирекцији, која је орган управе у смислу члана 1. Закона о државној управи, на коју би, по наведеним одредбама Закона о изменама и допунама Закона о радним односима у државним органима, функционер који руководи државним органом могао пренети овлашћење за вођење дисциплинског поступка. Стога је оспорено решење о престанку радног односа правилно поништено као незаконито, а тужени је у обавези да тужиљу врати на рад и да јој накнади штету, сагласно члану 108. Закона о раду („Службени класник РС“, бр.70/2001, са изменама), који се као општи пропис примењује на основу члана 1. став 3. Закона о радним односима у државним органима.

Из наведених разлога, наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Ревизија туженог није дозвољена у делу којим се побија другостепена пресуда у односу на решење о привременом удаљењу са рада јер је према члану 441. ЗПП ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу чл. 413. и 414. ЗПП.

**Председник већа–судија
Миломир Николић,с.р.**